

Scénář k rozhlasové reportáži s paní Janou Černoorskou

Průvodní slovo čtou: Anežka Herdová, Valentýna Horáková, David Kydlíček, Šimon Procházka

„...tak ahoj, já jsem Jana.“ „Dobrý den, já jsem Valentýna.“ „Těší mě...“ „Anežka.“ „Ahoj!“

Je listopad 2019 a my se setkáváme s paní Janou Černoorskou. Už od začátku nás spojuje naše škola a touha klást otázky. Ale popořádku...

Paní Jana pochází z Hradce Králové. Tam se v roce 1940 narodila. V paměti jí dodnes utkvělo bombardování nedaleké zbrojovky.

„A když byl veliký nálet tehdy na Pardubice, bombardovali Semtín, tak to byla ohromná záře. To je 20 kilometrů od Hradce, Pardubice, a přitom to bylo, jako když se díváte do hořícího objektu. No, bála jsem se.“

Její mládí provázely tři velké vášně: divadlo, příroda a historie. I přes lásku k nim si ke studiu nakonec vybrala obor ruština – čeština na Karlově univerzitě v Praze.

Už to vypadalo, že se vydá na dráhu učitelky. Zasáhla ale náhoda. V den státnic se dozvěděla o volném místě v Československém rozhlasu, v redakci pro děti a mládež. Díky doporučení školy získala práci v redakci Pionýrské jitřenky.

Tato práce ji velmi bavila. S kolegy vymýšleli novátorské techniky, pro zajímavou reportáž se nebáli ani riskovat.

V rozhlase zažila paní Černoorská také události 21. srpna 1968, kdy do Československa vtrhla vojska Varšavské smlouvy.

„Když přišli do naší redakce, tak to vám byli unavení, zaprášení, vzrůstem malí, obličejem mladí vojáci, kteří drželi pevně ty samopaly na hrudníku a koukali na nás. Já jsem je hnedka s klukama odvedla na ten balkon a říkali jsme jim: „Podívejte se, tohle jsou Hradčany, to je náš Hrad. Tam sídlí prezident. Tady se nic neděje, tady není žádná kontrarevoluce.““

Poté se paní Jana podílela na ilegálním vysílání ze studia v Dykově ulici. S kolegou dokonce navštívila prezidenta Ludvíka Svobodu, aby mu sdělili svůj názor na okupaci země.

Paní Černoorské pak hrozil vyhazov. Zachránila ji mateřská dovolená. Už tehdy ale dostala zákaz vstupu do rozhlasu. Po mateřské stejně musela milovanou práci opustit.

Když pak hledala práci, na 36 místech ji odmítli.

Její politická minulost ale ztěžovala život i rodině. Synovi a dceři hrozilo nepřijetí na gymnázium. Tehdy dokonce přemýšlela o rozvodu, aby nebyla uváděna jako jejich matka.

V roce 1987 se konečně mohla vrátit k práci s dětmi, a to jako učitelka na 1. základní škole v Říčanech.

„A já jsem trošku v té škole byla rozvrtný živel, takže mně některé kolegyně říkaly, když už se to začalo tak jako blížit k tomu osmdesátému devátému, ať radši jsem zticha, neprovokuju.“

V listopadu 1989 se paní Jana s manželem aktivně účastnili demonstrací v Praze. Už v prosinci přišla nabídka návratu do rozhlasu.

Na konci kariéry se jí podařilo spojit obě milované profese. Jako učitelka a zároveň externí redaktorka rozhlasu natáčela se svými žáky v Říčanech reportáže a založila kroužek Zvědavci.

A právě zvědavost, stejně jako přátelství a starosti o věci veřejné, považuje paní Jana ve svém životě za důležité.

„Byla jsem vždycky zvědavá...a to vy asi jste taky, když děláte tohleto.“

„Být zvědavý je velmi důležitá věc.“

